

[Meta Bitzel.]

problemer, nævnede jeg selv i mit indlæg, Folketingstidende 1969-70, sp. 3135, at man som lovgiver må føle en vis utilfredshed ved at opretholde et forbud i bevidstheden om, at det bliver overtrådt af mange mennesker.

Vi vil fra radikal side i udvalget godt være med til at drøfte muligheden for at bringe større overensstemmelse mellem lov og cirkulære, men jeg vil altså vende forslaget om og sige, at loven måske bør bringes i større overensstemmelse med cirkulæret.

Loven forbyder som bekendt ikke alene ind- og udførsel, køb og salg osv., men også besiddelse af stoffer, det er rigtigt, og cirkulæret gør opmærksom på, at loven er udformet sådan på grund af vanskeligheder med at skelne imellem, om stofferne er beregnet til eget forbrug eller til videresalg, og at det giver vanskeligheder, er jo tydeligt.

Ifølge cirkulæret bør politiet, når det konstaterer brug af stoffer, i reglen afgøre strafansvaret med en advarsel første gang, måske også anden gang, senere kan så idømmes bøde. Men der siges, at i hvert enkelt tilfælde kunne der være anledning til at henvise den pågældende til behandling, for så vidt der på stedet er etableret et behandlingscenter for narkotikaramte.

Nu vil jeg i den forbindelse minde om, at det tyder på, man er nået til erkendelse af, at også et stof som hash er farligt, og at det kan være vanedannende. Hvis man f. eks. taler med behandlere fra et af vore centre, kan man få at vide, at det er rigtigt, det giver en nedsat koncentrationsevne og nedsat indlæringssevne og også er med til at reducere de intellektuelle evner.

Jeg mener, at udtrykket „vil kunne være anledning til at henvise til behandling“ efter de erfaringer, vi nu har gjort i årene, der er gået siden 1968, er for svagt. Med konstatering af brug af hash eller andre stoffer og dermed følgende advarsel må efter min mening følge behandling, hvis det skal lykkes os at få magt over det misbrug, der ødelægger for mange af vore unge mennesker.

For tiden søger man at udbygge amtscentrene, og det må være den rigtige vej, da det har vist sig, at et effektivt arbejde her betyder en virksomhedsfuld kontrol. Det vil være rimeligt, og det har også vist sig at være hensigtsmæssigt, at centret samarbej-

der med politiet, da der ofte er en nøje forbindelse imellem narkomani og kriminalitet.

At nøjes med at bringe overensstemmelse mellem lov og cirkulære ved at opretholde forbud og, hver gang begyndende brug af hash konstateres, idømme en straf og så tro, at ondet kan bekæmpes på den måde, er en fejlslutning. Vi må regne med, at mange af de unge, der i dag begynder at bruge hash, er så socialt og måske også så psykisk svage, at de ikke selv kan kæmpe sig ud af et misbrug.

I bemærkningerne til forslaget siger fru Inge Krogh, at den ønskede ændring af cirkulæret vil bevirke, at ansatte inden for det offentlige, herunder mennesker, der er ansat i arbejdet direkte med klienter inden for social- og undervisningssektoren, må afstå fra at bruge stoffer, hvis man får denne ændring. Her kan man få det indtryk, at det er almindeligt, at disse medarbejdere bruger stoffer. Jeg synes, det er en hård udtalelse, og vil gerne protestere i hvert fald på amtsungdomscentrenes vegne. Der tåles ikke, at medarbejdere bruger stoffer, man vil ikke ansætte medarbejdere, der bruger stoffer. Hvordan det er i København, kan jeg ikke udtale mig om. Jeg har indtrykket af, at storbyforhold herovre har gjort det vanskeligt at behandle de problemer også på grund af manglende koordinering, men måske kan man her finde det nyttigt at rådføre sig med nogle af de mindre centre.

Jeg imødeser en realistisk behandling af forslaget og håber, at vi i fællesskab kan nå frem til at foreslå, at man overvejer en acceptabel, tidssvarende formulering af loven.

Hagen Hagensen (KF):

Jeg kan være enig med forslagsstillerne i, at det drejer sig om at hjælpe unge således, at de ikke kommer ind i misbrug af stoffer, og det gælder også om at beskytte de svage. Men når vi så kommer til, hvordan det skal gøres, kan jeg ikke helt være enig med forslagsstillerne. Jeg mener, at det ligger på den måde, at retsforfølgning for besiddelse af små mængder stoffer til eget brug ikke er til nogen nytte. Det er et spørgsmål om at hjælpe, det er et spørgsmål om at henvise til behandling, der først og fremmest kommer ind i billedet her, og ud fra dette kan jeg